

Arrest

nr. 338 686 van 5 januari 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. HENKES
Neugasse 2
4780 SANKT VITH

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bosnische nationaliteit te zijn, op 4 april 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 21 februari 2025 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 21 februari 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 oktober 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE WILDE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. HENKES verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak:

1.1 Verzoekende partij dient op 20 oktober 2010 een verzoek om internationale bescherming in bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Op 17 februari 2012 wordt echter beslist om ten aanzien van verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming te weigeren. Tegen deze beslissing tekent verzoekende partij hoger beroep aan bij de Raad, doch op 23 april 2012 bevestigt de Raad de eerdere beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (verder: het CGVS).

1.2 Verzoekende partij dient op 28 maart 2023 per aangetekend schrijven een aanvraag in tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van de bepalingen van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (verder: de Vreemdelingenwet).

Op 21 februari 2025 besluit verwerende partij deze aanvraag onontvankelijk te verklaren.

Deze beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 28.03.2023 werd ingediend door :

*P., D. (...) (R.R.: (0)(...))
Geboren te B. (...) op (...)
Nationaliteit: Bosnië en Herzegovina
Adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene diende op 20.10.2010 een verzoek om internationale bescherming (VIB) in. Het Commissariaatgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) besliste op 17.02.2012 tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire bescherming. Betrokkene tekende beroep aan tegen deze beslissing. Echter de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW) besliste finaal op 23.04.2012 tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire bescherming. De duur van de procedure - namelijk ongeveer één jaar en zes maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoont dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven.

Betrokkene verwijst naar zijn medische toestand en legt hij verschillende medisch attesten voor. Hij lijdt aan epilepsie en PTSD ten gevolge van een verkrachting die plaats gevonden heeft in het land van herkomst en hij krijgt hiervoor een behandeling in België. Hieromtrent dient er opgemerkt te worden dat betrokkene geen recent medisch attest voorlegt waaruit zou blijken dat het voor betrokkene onmogelijk is om te reizen en dat een behandeling niet in het land van herkomst voorhanden zou zijn. Verder dient er opgemerkt te worden dat deze medische problematiek reeds meermaals ten gronde werd onderzocht in het kader van zijn meerdere aanvragen art. 9ter. De laatste van deze aanvragen werd echter ongegrond verklaard op 30.01.2025. In de conclusie van deze ongegronde beslissing staat het volgende te lezen: “Betrokkene is een man van 45 jaar uit Bosnië en Herzegovina met refractaire epilepsie en PTSD. Hij wordt hiervoor in België behandeld. Ons onderzoek toont aan dat deze behandeling in Bosnië en Herzegovina kan worden verdergezet. Derhalve kan uit het voorgelegd medisch dossier niet worden vastgesteld dat betrokkene actueel lijdt aan een ziekte die een imminent gevaar oplevert voor zijn leven of zijn fysieke integriteit waardoor de betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Uit het voorgelegd medisch dossier kan ook niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling bij terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft aangezien de adequate behandeling daar beschikbaar en toegankelijk is.” Deze medische elementen kunnen bijgevolg niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beweert dat hij niemand heeft om op terug te vallen in het land van herkomst, daar hij na de verkrachting het contact met zijn familie heeft verbroken wegens schaamte. Echter, hier worden geen

bewijzen voor voorgelegd. Het blijft louter bij een bewering. Het is aan betrokkene om minstens het begin van bewijs te leveren. Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ongeveer 30 jaar in Bosnië en Herzegovina en zijn verblijf in België, zijn integratie en zijn opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

Betrokkene beweert dat het begrip privéleven ruimer is dan het recht op een familie- en gezinsleven. Betrokkene toont echter niet aan dat zijn sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Betrokkene toont niet aan dat hij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin hij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Betrokkene toont m.a.w. niet aan dat de banden die hij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat hij voor het uitoefenen van zijn privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijk terugkeer naar Bosnië en Herzegovina uitgesloten is (RW arrest 232520 van 13 februari 2020). Er dient gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied betekent wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende; "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen". Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr 42.039, Rvs 20 juli 1994, nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr 152.639).

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk heeft gepleegd tegen de Belgische openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Ten slotte voor wat betreft de aangehaalde elementen (dat betrokkene in België verblijft sinds 2010, dat hij de Duitse, Franse en Engelse taal machtig is, dat hij een inburgeringscursus heeft gevolgd, dat zijn affectieve, sociale en economische belangen in België zijn gevestigd, dat hij veel inspanningen levert om zich te integreren, dat hij tal van contacten heeft met Belgen en met mensen met legaal verblijf, dat hij bij deze mensen goed aangeschreven staat, dat zij hem aanzien als vriendelijk, beleefd, behulpzaam en goed geïntegreerd, dat betrokkene regelmatig deelneemt aan het leven van de onthaalgemeenschap, dat hij op de hoogte is van de Belgische normen en waarden, dat hij regelmatig zijn burens en vrienden helpt en dat hij beschikt over een Belgisch rijbewijs) dient er opgemerkt te worden dat deze elementen niet verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."

Op dezelfde dag wordt ook besloten tot een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) ten aanzien van verzoekende partij. Deze beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

" Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer, die verklaart te heten:

Naam, voornaam'. P., D. (...)

geboortedatum ; 29.02.1980

geboorteplaats : (...)

nationaliteit : ()

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

O Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen:

Omdat betrokkene een VIB indiende op 20.10.2010, werd zijn verblijf om die reden toegestaan en dit tot zolang het onderzoek naar de asielmotieven liep. Betrokkene wist dat dit om een precaire verblijfssituatie ging. Vermits het VIB werd afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire bescherming door de RVV op 23.04.2012, is het verblijf van betrokkene niet langer gewettigd. De termijn van 90 dagen op een periode van 180 dagen is inmiddels ruimschoots overschreden.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind ; Uit het administratief dossier blijkt nergens dat betrokkene kinderen heeft. Het gezins- en familieleven ; De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de (eventuele) familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De gezondheidstoestand ; Betrokkene legt geen recente medische elementen aan waaruit blijkt dat hij momenteel niet zou kunnen reizen en dat er geen medische behandeling beschikbaar zou zijn in het land van herkomst.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Si vous ne donnez pas suite à cet ordre de quitter le territoire dans le délai imparti, ou si cet ordre n'est pas prolongé sur instruction de l'Office des Etrangers ou si vous ne remplissez pas votre obligation de coopérer, les services de police compétents peuvent se rendre à votre adresse. Ils pourront alors contrôler et déterminer si vous êtes effectivement parti dès l'expiration du délai de l'ordre de quitter le territoire ou de sa prolongation. Si vous séjournez toujours à cette adresse, cela peut entraîner un transfert au commissariat de police et une détention en vue d'un éloignement.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken of indien u uw verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering.”

1.3 Verzoekende partij tekent tegen beide beslissingen samen een beroep aan houdende een vordering tot schorsing en nietigverklaring.

2. Over de rechtspleging

2.1 Gelet op het verzoekschrift van verzoekende partij dat op 4 april 2025 ter griffie ontvangen werd.

2.2 Artikel 39/81, tweede lid van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij hij een nota met opmerkingen kan voegen.

De Raad stelt vast dat verwerende partij op 15 april 2025 een nota met opmerkingen heeft ingediend.

2.3 De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

2.4 Partijen werden gehoord op de zitting van 28 november 2025.

2.5 Wanneer de Raad met toepassing van artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet uitspraak doet als annulatierechter, is zijn jurisdictionele toetsing in beginsel beperkt tot de aangevoerde middelen. De Raad vermag ambtshalve geen middelen op te werpen die niet van openbare orde zijn.

3. Voor wat de vordering tot schorsing betreft

Verzoekende partij is van mening dat er sprake zou zijn van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Dit nadeel bespreekt verzoekende partij echter enkel zeer beperkt en dan voornamelijk theoretisch. Concreet voert zij aan dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing haar zou blootstellen aan ernstige gevolgen die onverenigbaar zouden zijn met haar grondrechten en dan meer bepaald inzake artikel 3 van het EVRM. Daarnaast zou er ook een mogelijk risico bestaan op de schending van artikel 13 van het EVRM in die zin dat een vereiste genoegdoening procedureel niet verkregen zou worden.

4. Voor wat de vordering tot nietigverklaring betreft

4.1 Verzoekende partij voert een eerste middel aan ten aanzien van de beslissing waarbij haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard werd. In dit middel voert zij de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motiveringsplicht van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij zet dit middel als volgt uiteen:

“2. IN RECHTE

2.1.EERSTE MIDDEL – SCHENDING VAN ARTIKEL 9BIS EN 62 VAN DE VREEMDELINGENWET, DE ARTIKELEN 2 EN 3 VAN DE WET VAN 29 JULI 1991 BETREFFENDE DE UITDRUKKELIJKE MOTIVERINGSPLICHT VAN DE BESTUURSHANDELINGEN (HIERNA: DE WET VAN 29 JULI 1991) EN VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL

7. Artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen creëren plichten voor het bestuur: voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op en afdoende wijze .

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers dat administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken .

8. Krachtens artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 moet de aanvraag voor een verblijfsvergunning worden ingediend bij een Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst of in het land waar de vreemdeling gemachtigd is om te verblijven, tenzij uitzonderlijke omstandigheden deze procedure verhinderen.

De aanvrager moet dus aantonen dat het voor hem onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij gemachtigd is om te verblijven, om een verblijfsvergunning aan te vragen overeenkomstig artikel 9, tweede lid van de wet van 15 december 1980 (aanvraag van een D-visum bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post).

9. Het bestaan van uitzonderlijke omstandigheden is een voorwaarde voor de ontvankelijkheid van de aanvraag tot toelating van de vreemdeling in België. Deze uitzonderlijke omstandigheden, die niet wettelijk zijn gedefinieerd, zijn echter geen omstandigheden van overmacht.

Bijgevolg is het aan de overheid om in elk individueel geval het uitzonderlijke karakter van de door de vreemdeling aangevoerde omstandigheden te beoordelen, met dien verstande dat het onderzoek van de aanvraag vanuit twee oogpunten, namelijk dat van de ontvankelijkheid en dat van de gegrondheid, geenszins uitsluit dat eenzelfde feit zowel een uitzonderlijke omstandigheid is op grond waarvan de aanvraag in België kan worden ingediend, als een reden die de toekenning van een verblijfsvergunning rechtvaardigt.

Bovendien kunnen deze elementen zich zowel in België als elders bevinden.

10. Verzoekende partij merkt op dat de argumenten die zij met betrekking tot haar geestelijke toestand heeft aangevoerd, volledig buiten beschouwing worden gelaten.

In de aanvraag voor een verblijfsvergunning werd echter wel melding gemaakt, dat hij bovendien ingeval van een gedwongen terugkeer terug getriggert zal worden en de angsten weer de bovenhand zullen nemen; dat ingeval van PTSS de patiënt niet mag terugkeren naar de plaats, alwaar hij zijn trauma's opliep, enz..

Dat dit wordt bevestigd door de ingediende medische rapporten.

11. Bovendien is het probleem van de onmogelijkheid om te reizen aan de orde gesteld in de aanvraag voor een verblijfsvergunning en in de daarbij gevoegde documenten.

Deze motivering volstaat dus niet om aan de vereisten van de wet van 29 juli 1991 te voldoen.

12. Integendeel, het stond aan de verwerende partij om zich uit te spreken over de gevolgen van een terugkeer naar het land van herkomst, rekening houdend met de door de verzoekende partij aangevoerde specifieke factor, quod non in specie.

Verweerster heeft dus niet naar behoren geantwoord op de door verzoekster in haar verzoekschrift aangevoerde argumenten en heeft derhalve haar formele motiveringsplicht geschonden.

13. Uw Raad herinnert er steeds aan dat hij niet zijn eigen beoordeling in de plaats kan stellen van die van de verwerende partij aar dat dit niet wegneemt dat het aan deze laatste staat om enerzijds de ontvanger van de beslissing in staat te stellen de rechtvaardigingsgronden van die beslissing te begrijpen en anderzijds deze in de context van de onderhavige zaak te kunnen betwisten .

Het eerste middel is gegrond en volstaat om tot nietigverklaring van de bestreden beschikking te leiden.”

In haar tweede middel dat gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, voert verzoekende partij de schending aan van de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM. Zij zet dit middels als volgt uitéén:

“2.2.TWEEDE MIDDEL - SCHENDING VAN ARTIKELEN 7 EN 74/13 VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE UITZETTING VAN VREEMDELINGEN, GELEZEN IN SAMENHANG MET ARTIKEL 3 VAN HET EUROPEES VERDRAG TOT BESCHERMING VAN DE RECHTEN VAN DE MENS EN DE FUNDAMENTELE VRIJHEDEN

14. Wanneer een vreemdeling zich bevindt in de situatie bedoeld in 2° van artikel 7 van de wet van 15 december 1980 “moet” de Minister of zijn afgevaardigde echter een bevel tot verlaten van het grondgebied afgeven. Uit de voorbereidende werken van de wet van 19 januari 2012 - die de wet van 15 december 1980 heeft gewijzigd - en uit de gezamenlijke lezing van artikel 7 van de wet van 15 december 1980 en artikel 8 van het EVRM blijkt echter dat de verplichting om een terugkeerbesluit te nemen tegen een illegaal verblijvende vreemdeling alleen geldt als deze terugkeer niet leidt tot schending van artikel 3 of 8 van genoemd verdrag.

Met andere woorden, het uitvaardigen van een bevel om het grondgebied te verlaten mag niet automatisch zijn.

15. Artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat : « Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening me het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land ».

In casu is het niet betwistbaar dat verzoekster een problematische gezondheidstoestand heeft.

Met deze element wordt in de bestreden maatregel echter geen rekening gehouden - integendeel.

16. In deze omstandigheden brengt artikel 3 van het EVRM de verplichting met zich mee om de betreffende persoon niet uit te wijzen naar dat land.

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen redenen zijn om te geloven dat de verzoekende partij een werkelijk risico loopt op behandelingen verboden door artikel 3 van het EVRM, conformeert de Raad zich aan de richtlijnen gegeven door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. In dit verband heeft het Hof geoordeeld dat, om het risico op slechte behandelingen te verifiëren, de voorspelbare gevolgen van de uitwijzing van de verzoekende partij naar het land van bestemming moeten worden onderzocht, rekening

houdend met de algemene situatie in dat land en de specifieke omstandigheden van het geval van de verzoekende partij.

In verband met de beoordeling van de omstandigheden van de verzoekster heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens geoordeeld dat het aangevoerde risico individualiseerbaar is, voor zover het voldoende concreet en waarschijnlijk blijkt te zijn.

De medische stukken die zijn ingediend door de verzoekster tonen afdoende aan dat zij een risico loopt op onmenselijke en vernederende behandeling bij terugkeer naar Bosnië en Herzegovina.

17. In dit geval schendt het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan de verzoeker is meegedeeld artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 omdat hierbij geen rekening wordt gehouden met de situatie van de verzoekster, waarvan de tegenpartij echter op de hoogte was.

Bij gebreke daarvan leidt dit tot een schending van de aangevoerde bepalingen. Het middel is gegrond.”

4.2 Omwille van de onderlinge samenhang worden beide middelen samen behandeld.

4.3 Verzoekende partij voert de schending aan van de uitdrukkelijke motiveringsplicht en voert in dat kader meer specifiek de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing *in casu* zowel in feite als in rechte is gemotiveerd.

4.4 Verzoekende partij gaat met haar kritiek ook inhoudelijk nader in op de bestreden beslissing(en) waardoor zij ook de schending van de materiële motiveringsplicht lijkt aan te voeren.

Bij de beoordeling van deze materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

4.5 Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475). Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

4.6 Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verweerder in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

4.7 Op 28 maart 2023 heeft verzoekende partij een aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft daarbij de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen. Uit diens uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

4.8 In de eerste bestreden beslissing wordt geoordeeld dat de door de verzoekende partij aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom als onontvankelijk afgewezen dient te worden.

Uit de bestreden beslissing blijkt inderdaad dat er rekening gehouden werd met de verblijfshistoriek van verzoekende partij, de mogelijke bescherming die verkregen kan worden uit de artikelen 3 en 8 van het EVRM, het bestaan van een netwerk in het land van herkomst, het privéleven, haar houding en integratie in België.

4.9 Verzoekende partij heeft kennis genomen van deze eerste beslissing, maar voert toch aan dat deze beslissing geen rekening gehouden zou hebben met haar geestelijke toestand en dat dit element volledig buiten beschouwing gelaten zou zijn. Ook voor wat de onmogelijkheid tot reizen zou er geen beoordeling gemaakt zijn.

Dit argument faalt echter volledig. Uit de bestreden beslissing blijkt namelijk overduidelijk dat er rekening gehouden werd met de geestelijke toestand van verzoekende partij door duidelijk aan te geven welke problemen er zich in hoofde van verzoekende partij zouden stellen en het gebrek aan recente stukken. Tevens verwijst de bestreden beslissing echter zwart op wit naar de beslissing in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet die verzoekende partij parallel indiende. Deze aanvraag werd eveneens afgewezen, weliswaar als ongegrond, en geeft aan dat verzoekende partij verder behandeld kan worden in haar land van herkomst en al evenmin wordt er vastgesteld dat er sprake zou zijn van een situatie die haar een imminent gevaar zou opleveren voor haar leven of fysieke integriteit waardoor zij niet zou kunnen reizen.

Dergelijk argument kan dan ook niet weerhouden worden. Op de overige motivering zoals weerhouden in de eerste bestreden beslissing gaat verzoekende partij niet nader in.

4.10 Ten aanzien van verzoekende partij werd besloten tot een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en dit op grond van artikel 7, eerste lid, 2°.

Dit artikel bepaalt in het bijzonder dat:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

(...);

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;”

Uit de bestreden beslissing blijkt opnieuw overduidelijk dat verzoekende partij de toegelaten termijn voor een verblijf van negentig dagen op een periode van 180 dagen ruimschoots heeft overschreden zoals de tweede bestreden beslissing dit ook letterlijk heeft vermeld.

4.11 De Raad merkt op dat het voorkomen van een situatie zoals voorzien in artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet principieel reeds voldoende is om een beslissing in deze zin afdoende te motiveren. Hierop is enkel een uitzondering voorzien voor zover de afgifte van dit bevel in strijd zou zijn met meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag. Gelet op de gegevens zoals vervat in het administratief dossier is hiervan geen sprake.

4.12 Verzoekende partij merkt dan wel op dat er geen rekening gehouden zou zijn met de gevolgen die op het vlak van de bescherming uit artikel 3 van het EVRM zouden kunnen voorkomen. Zij wijst opnieuw op haar psychologische toestand en het feit dat geen rekening gehouden zou zijn met de mogelijkheid tot vernederende of onmenselijke behandelingen bij een terugkeer naar haar land van herkomst. Ook dit blijkt echter niet uit de bestreden beslissing(en) en de stukken waar de Raad bij zijn beoordeling over beschikt.

Zoals reeds voorheen aangehaald werd er bij het onderzoek van haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wel degelijk rekening gehouden met haar medische/psychologische toestand. Daarbij werd ook de mogelijkheid van een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM beoordeeld en werd er geoordeeld dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat er mogelijks hiervan sprake zou kunnen zijn. Om een schending van artikel 3 EVRM aannemelijk te maken, dient de verzoekende partij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Ze moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich evenmin.

Verzoekende partij blijft op dit vlak in gebreke om aan te tonen dat er sprake zou zijn van een schending van de bescherming uit artikel 3 van het EVRM.

4.13 Verzoekende partij merkt ten slotte nog op dat bij de beoordeling in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet evenmin rekening gehouden zou zijn met haar medische toestand.

Dit precieze artikel bepaalt dat:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Met name uit de bestreden beslissing, en dan meer bepaald het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), blijkt dat elk van deze aspecten afgewogen werd door verwerende partij. Ook op dit vlak faalt de kritiek van verzoekende partij.

4.14 Het door verzoekende partij geschonden geachte artikel 13 van het EVRM handelt over het beschikken over een daadwerkelijk rechtsmiddel. Artikel 13 van het EVRM voorziet evenwel slechts in het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor personen wier grondrechten, die in het EVRM zijn opgesomd, geschonden werden en verzoekende partij maakt dit in haar geval niet aannemelijk, waardoor evenmin een schending van artikel 13 van het EVRM blijkt.

4.15 Een schending van de opgeworpen bepalingen en beginselen blijkt dan ook niet.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf januari tweeduizend zesentwintig door:

A. DE WILDE, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. DE WILDE